

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Jana Passera a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **J. S.**, zastoupen JUDr. Milošem Jirmanem, advokátem ve Žďáru nad Sázavou, Nádražní 21, proti žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**, Žižkova 57, Jihlava, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 1. 2009, čj.KUJI 9994/2009, sp. zn. PS 4374/2008 PS/116/AS/2 o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 8. 2009, čj. 57 Ca 42/2009 – 41,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Městský úřad Žďár nad Sázavou, odbor dopravy vydal dne 9. 11. 2007, rozhodnutí čj. OD/1133/07/ZK, kterým uznal žalobce vinným ze spáchání přestupků proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. h) a proti občanskému soužití podle § 49 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb. o přestupcích. Byla mu uložena pokuta v částce 40 000 Kč a zákaz řízení motorových vozidel na dobu 24 měsíců.

Krajský úřad kraje Vysočina rozhodnutím ze dne 25. 1. 2009, čj.KUJI 9994/2009, sp. zn. PS 4374/2008 PS/116/AS/2 odvolání žalobce proti výše uvedenému rozhodnutí zamítl jako nepřípustné. Konstatoval, že rozhodnutí ze dne 9. 11. 2007 žalobce opakovaně odmítl převzít. Bylo mu doručováno rovněž prostřednictvím Městské policie. Byl mu ustanoven opatrovník, který podal řádný a včasný opravný prostředek. O odvolání

opatrovníka žalovaný rozhodl, rozhodnutí nabylo právní moci dne 22. 4. 2008. Pokud za této procesní situace podal žalobce následně odvolání, bylo jej třeba posoudit jako odvolání nepřipustné.

Proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 1. 2009 podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Brně. Namítal, že nebyly splněny podmínky pro ustanovení opatrovníka. Písemnosti mu mohly být doručovány, byť za použití fikce. Pokud byl zastižen městskou policií a odmítl převzít doručovanou písemnost, pak nebyl neznámého pobytu. K doručování prostřednictvím policie vůbec nedošlo a konstrukce o fikci doručení byla vytvořena až poté, kdy správní orgán zjistil pochybení při ustanovení opatrovníka. Ustanovený opatrovník podal vedle odvolání ve věci samé rovněž odvolání proti rozhodnutí o ustanovení opatrovníkem z důvodu nedobrých vztahů se žalobcem. Žalobce proto namítal, že funkci opatrovníka nemůže vykonávat osoba, která má k účastníkovi řízení negativní vztah. Proto nemohlo být rozhodnutí ze dne 9. 11. 2007 doručené opatrovníkovi považováno za řádně doručené.

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 31. 8. 2009, čj. 57 Ca 42/2009 - 41, žalobu zamítl a o nákladech řízení rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá na jejich náhradu právo. V odůvodnění konstatoval, že již v případě oznámení o zahájení správního řízení si žalobce zásilku obsahující oznámení v úložní době nevyzvedl. Současně správní orgán požádal Policii ČR o doručení této písemnosti, žalobce se na oddělení osobně dostavil, zásilku však odmítl převzít. Byl poučen o důsledcích odmítnutí převzetí zásilky. Zásilka obsahující opětovné předvolání k ústnímu jednání byla žalobci doručována prostřednictvím Městské policie, žalobce se však k ústnímu jednání nedostavil a z jednání se neomluvil. Následně byl učiněn pokus doručit žalobci rozhodnutí ve věci ze dne 9. 11. 2007 prostřednictvím Policie ČR a žalobce opět odmítl zásilku převzít. Rozhodnutí bylo doručováno rovněž Městskou policií, avšak se stejným výsledkem. Proto krajský soud uzavřel, že bylo spolehlivě zjištěno, že žalobce si opakovaně odmítal přebírat písemnosti a rovněž se nedostavil k ústnímu jednání. Opatrovník byl proto žalobci ustanoven k ochraně jeho procesních práv. Z odvolání, které opatrovník podal, vyplývá, že žalobce byl s přestupkem seznámen, byť skutkový stav popisoval odlišně. Byl to žalobce, kdo se svým přístupem připravil o svá procesní práva. Zamítnutí odvolání žalobce pro nepřipustnost proto nebylo důsledkem tvrzené nezákonnosti postupu žalovaného, ale odrazem zásady, že právo náleží bdělým, nikoli těm, jejichž „taktizování jde viditelně na úkor této bdělosti“. Žalobce se po celou dobu vedení správního řízení evidentně vyhýbal přebírání veškerých písemností, o osud přestupkového řízení se začal aktivně zajímat až v době, kdy téměř uplynula prekluzivní lhůta. Opatrovník přitom podal proti rozhodnutí ze dne 9. 11. 2007 odvolání, o odvolání žalovaný rozhodl a žaloba proti rozhodnutí žalovaného podána nebyla. Pokud následně žalobce podal znovu proti rozhodnutí ze dne 9. 11. 2007 odvolání, směřovalo proti již v té době pravomocnému rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Proti rozsudku Krajského soudu v Brně podal žalobce (dále též stěžovatel) dne 19. 10. 2009 kasační stížnost, kterou následně opakovaně doplňoval. V podání ze dne 1. 1. 2010 nejprve navrhl, aby Nejvyšší správní soud přiznal odkladný účinek kasační stížnosti. Upozornil na osobní problémy, které mu uložený zákaz řízení motorových vozidel přinesl, především na to, že jeho syn je ze zdravotních důvodů závislý na převozech autem, na skutečnost, že zákaz řízení má fatální dopad na rodinné podnikání, neboť byl

jediný, kdo dodávkovým a malým nákladním autem zabezpečoval převoz materiálu a výrobků mezi sklady a středisky. Jeho osobní nepřítomnosti ve firmě měl využít jeden z obchodních partnerů a firmu vytuneloval. V důsledku toho přišel rovněž o střídavou výchovu syna a obdržel žaloby na neplacení výživného. V mezidobí utrpěl rovněž jeho otec vážný úraz při autonehodě a on nemá možnost jej navštěvovat.

Napadenému rozsudku krajského soudu vytýkal, že mělo být rozhodnuto bez jednání a žalobou napadené rozhodnutí měl soud zrušit pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti resp. nicotnosti. Pokud by krajský soud respektoval námitky predestřené žalobou, nemohl by přehlédnout zásadní vady napadeného rozhodnutí. Krajský soud nesprávně zamítl žalobu bez věcného posouzení a rozhodnutí a ignoroval část jeho konkrétních námitek. Krajský soud měl vyslovit nesrozumitelnost postupu žalovaného, který rozhodl dvěma rozhodnutími o dvou odvoláních. To zakládá nesrozumitelnost ve smyslu domněnky o dvou účastnících a následných dvou soudních žalobách. Za nesrozumitelné považuje rozhodnutí krajského soudu i v části, kdy krajský soud konstatoval, že „pokud žalobce míní napadnout rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 4. 2008, byl by nucen žalobu jako opožděně podanou odmítnout“. Tomuto stěžovateli rozumí tak, že podle názoru krajského soudu vlastně neměl mít nárok na žádný soudní přezkum.

Dále v kasační stížnosti stěžovatel uplatnil námitky vztahující se k vymezení skutku v rozhodnutí. Má zato, že byl uznán vinným ze spáchání přestupku ublížení na zdraví, a to dvakrát, když byla tato okolnost znovu uváděna též v odůvodnění rozhodnutí. I to vede k přesvědčení, že jde o rozhodnutí nepřezkoumatelné. Není mu zřejmé, co je mu kladeno za vinu. Zda to, že nedodržel bezpečnou vzdálenost, to, že narazil pravou přední částí vozidla do motocyklu, to, že zapříčinil pád motocyklu a jeho řidiče na vozovku nebo to, že narazil a zaklínil motocykl pod svůj vůz. Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně rovněž vyčetl, že není zřejmé, z jakých důvodů byla ukládána sankce na samé horní hranici sazby. Zmínil, že za období od zavedení bodového systému nepřišel ani o jeden bod a za poslední dva roky nebyl ani jednou pokutován při silničních kontrolách. Rovněž nebyl ve správním řízení pravomocně trestán, a proto jsou nedůvodná tvrzení, že se chová v silničním provozu neukázněně a neohleduplně. Pokud bylo zranění účastníka nehody kvalifikováno jako přestupek proti občanskému soužití, pak maximální sankce za tento přestupek je 3000 Kč. Není rovněž zřejmé, zda pokuta a zákaz řízení byly ukládány za „ublížení na zdraví“ dle § 22 odst. 1 písm. h) nebo § 49 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích. Rozhodnutí z 9. 11. 2007 je podle jeho názoru složeno pouze z konstatování obsahu zákonných ustanovení, ale nebylo uvedeno, jak byla uvedená ustanovení naplněna. Správní orgán dle jeho mínění pochybil rovněž tím, že nebylo respektováno ustanovení § 47 odst. 3 správního řádu, čímž nebyly splněny podmínky řízení. Nejsou důvodné ani výtky, že měl možnost se s podkladovými materiály seznámit, protože rozhodnutí musí obstát samo o sobě. Pokud správní orgán konstatoval, že výpovědi účastníků jsou rozporné a vznik nehody je popisován různě, bylo naprosto vyloučeno, aby se správní orgán přiklonil k výpovědi motocyklisty.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí krajského soudu a kasační stížnost neshledal důvodnou. Je vhodné zmínit, že stížnost podanou dne 19. 10. 2009 stěžovatel následně obsáhle doplnil podáním ze dne 1. 1. 2010, kromě toho se obracel na

Nejvyšší správní soud souběžně s úkony, které činil směrem ke Krajskému soudu v Brně (věc vedena u NSS pod sp. zn. Na 266/2009). Dne 20. 1. 2010 zaslal Nejvyššímu správnímu soudu rovněž kopii ústavní stížnosti, která rovněž směřuje proti rozhodnutí krajského soudu, jež je napadeno touto kasační stížností.

Stěžovatel nejprve žádal o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti. Svoji žádost podrobně zdůvodňoval osobními poměry, do kterých se dle svého tvrzení uložením trestu zákazu řízení motorových vozidel dostal (hmotná nouze, nemožnost provozovat podnikatelskou činnost, nemožnost návštěv nemocného otce resp. zajištění lékařské péče pro svého syna). Účelem rozhodování o přiznání odkladného účinku je nastolení případné zatímní úpravy poměrů žadatele po dobu trvání soudního řízení. To vyplývá z přiměřeného použití § 73 odst. 3 s. ř. s., podle kterého se přiznáním odkladného účinku pozastavují do skončení řízení před soudem účinky napadeného rozhodnutí. Nejvyšší správní soud však přistoupil k posouzení důvodnosti kasační stížnosti a rozhodl „přímo“ ve věci samé. Dočasná úprava poměrů proto již z tohoto důvodu nemá v této fázi řízení místo. Kasační stížnost byla předložena Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí dne 26. 1. 2010, tedy v době relativně nedávné. I proto nebylo třeba samostatně rozhodovat o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Ke kasační stížnosti je třeba nejprve obecně konstatovat, že podstatnou měrou přesahuje důvody, o které své rozhodnutí opřel krajský soud. Soudy ve správním soudnictví jsou povolány provádět (mimo jiné) přezkum rozhodnutí správních orgánů, pokud jimi dochází ke zkrácení na právech toho, kdo se žalobou zrušení takového rozhodnutí domáhá (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Nejde však o přezkum bezbřehý. Dle ustanovení § 75 odst. 2 věta první s. ř. s. soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Z žalobních bodů musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné (§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.). Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný odvolání proti rozhodnutí vydanému v prvním stupni jako nepřipustné zamítl. Nepřipustnost byla shledána v tom, že šlo o opakované odvolání, když o předchozím opravném prostředku, který podal opatrovník stěžovatele, již bylo pravomocně rozhodnuto.

Žalobce si byl výše uvedených základních principů soudního přezkumu vědom, protože podanou žalobu koncipoval v návaznosti na důvody uvedené v žalobou napadeném rozhodnutí. Namítal, že nebyly splněny předpoklady pro ustanovení opatrovníka, že opatrovník nemá se žalobcem dlouhodobě dobré vztahy (zde si nelze nevšimnout, že stěžovatel následně zejména v návrhu na přiznání odkladného účinku popisuje tyto vztahy se svým otcem zcela jinak), a proto nemohlo být rozhodnutí vydané v prvním stupni doručené opatrovníkovi považováno za řádně doručené. V žalobě uplatněnými námitkami se krajský soud zabýval. I v řízení o kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu je však třeba uplatňovat kasační důvody ve vztahu k napadenému rozsudku krajského soudu. Kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (§ 102 s. ř. s.) a zejména vymezení kasačních důvodů v § 103 odst. 1 písm. a), b) popř. e) svědčí o tom, že je třeba v kasační stížnosti namítat, v čem konkrétně krajský soud pochybil.

Stěžovatel však takto nepostupuje. Základní otázkou, kterou se zabýval jak žalovaný při rozhodování o odvolání proti rozhodnutí vydanému v prvním stupni, tak krajský soud v podané žalobě, bylo doručování stěžovateli v průběhu správního řízení, následně to, zda byly splněny podmínky pro ustanovení opatrovníka žalobci a konečně to, zda za situace, kdy bylo o odvolání podaném opatrovníkem žalovaným rozhodnuto, bylo třeba v pořadí druhé odvolání podané žalobcem samotným odmítnout jako nepřipustné.

Stěžovatel však zejména na straně 7 a násl. podané kasační stížnosti vytýká správním orgánům a krajskému soudu, že nepřezkoumávaly vymezení sankcionovaného skutku, zabývá se jednotlivými skutkovými podstatami zákona č. 2/1990 Sb., přestupkového zákona resp. zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu. Tyto námitky jsou poprvé uplatněny až v kasační stížnosti. Předpokladem, aby se jimi NSS mohl zabývat, není uplatnění ve správním soudnictví, ale v řízení před krajským soudem. To se nestalo. Aby bylo možné případně tyto věcné námitky zohlednit, musel by být nejprve shledán nesprávným závěr o zamítnutí odvolání žalobce jako nepřipustného. Pak by bylo správní řízení „vráceno“ do stádia před vydáním rozhodnutí o opravném prostředku žalobce, který byl žalovanému doručen dne 29. 5. 2008. Ze správního spisu totiž vyplývá, že stěžovatel podal odvolání teprve tehdy, kdy mu byla na jeho žádost zaslána kopie písemného vyhotovení rozhodnutí o odvolání podaného předtím jeho opatrovníkem. Lze zde zcela přisvědčit stanovisku krajského soudu, že ze správního spisu vyplývá, že žalobce o předchozím odvolání podaném opatrovníkem věděl a Nejvyšší správní soud shledal příhodnou zmínku krajského soudu o právní zásadě *vigilantibus iura scripta sunt* (bdělým náleží práva).

Námitky vztahující se k doručování správního rozhodnutí vydaného v prvním stupni stěžovateli, okolnostem tohoto doručování a ustanovení opatrovníka kasační stížnost neobsahuje. Kasační stížnost lze jen velmi obtížně se zřetelem k těmto souvislostem přezkoumat alespoň pokud jde o námitky obsažené na str. 5 a 6 doplnění kasační stížnosti.

Nejprve je vhodné připomenout, že z ustanovení § 19 správního řádu, ve znění účinném do 30. 6. 2009 (tedy v době vedení správního řízení) vyplývá, že písemnost doručuje správní orgán, který ji vyhotovil. Může tak učinit sám; v zákonem stanovených případech může písemnost doručit prostřednictvím obecního úřadu, jemu naroveň postaveného správního orgánu nebo prostřednictvím policejního orgánu příslušného podle místa doručení; je-li k řízení příslušný orgán obce, může písemnost doručit prostřednictvím obecní policie. Podle druhého odstavce věta první tohoto ustanovení lze písemnost doručit také prostřednictvím provozovatele poštovních služeb. Ze správního spisu vyplývá, že správní orgán zvolil pro doručování písemností v přestupkovém řízení doručování prostřednictvím orgánů policie. Jde o zákonem předpokládaný způsob doručování písemností. Ze správního řádu nevyplývá, že k doručování písemností tímto způsobem lze přistoupit teprve tehdy, pokud nelze doručovat prostřednictvím provozovatele poštovních služeb. Přestože doručování úředních písemností prostřednictvím provozovatele poštovních služeb je z hlediska četnosti jednoznačně převažující, neznamená to, že by neúspěšné doručování podle § 19 odst. 2 bylo zákonnou podmínkou pro postup podle prvního odstavce. Pokud orgány policie k doručování písemností přistoupí a postupují zákonem předepsaným způsobem, je tento způsob doručení postaven zcela na roveň způsobům ostatním. Ze správního řádu rovněž

nevyplývá, že by bylo dáno adresátu písemnosti na výběr, který ze způsobů doručování bude v řízení akceptovat. Krajský soud proto správně nepřisvědčil žalobní námitce, že stěžovatel „nebyl neznámého pobytu a doručovat mu bylo možné, byť fikcí“.

Rovněž proto nebyla správně shledána důvodnou námitka, že nebyly splněny podmínky pro ustanovení opatrovníka stěžovateli. Podle ustanovení § 32 odst. 2 písm.d) zákona č. 500/2004 Sb. správní orgán ustanoví opatrovníka osobám neznámého pobytu nebo sídla a osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat. Uvedené ustanovení obsahuje dva předpoklady, při splnění kterých lze opatrovníka ustanovit. Jde o situace, kdy je osoba neznámého pobytu nebo sídla a o situace, kdy se jí prokazatelně nedaří doručovat. Nejde o dvě podmínky, které musí být kumulativně splněny, aby bylo lze opatrovníka ustanovit, ale o dva na sobě nezávislé předpoklady, za nichž může být opatrovník ustanoven. V případě stěžovatele nastal v pořadí druhý z nich. Tomu svědčí i opakované užití termínu „osobám“ v písm. d) uvedeného ustanovení, které se v případě jiných důvodů obsažených v tomto ustanovení nevyskytuje. Ve věci nebylo sporu, že stěžovateli se doručovat nedařilo. Svědčí o tom záznam Policie ČR ze dne 7. 9. 2007, ze kterého vyplývá, že se stěžovatel dostavil na oddělení, avšak poté, kdy zjistil, že jde o zásilku z odboru dopravy uvedl, že ji odmítá převzít. Obdobně byla doručována zásilka obsahující správní rozhodnutí ze dne 9. 11. 2007. Rovněž tuto zásilku stěžovatel odmítl převzít, jak o tom svědčí záznam ze dne 22. 11. 2007 spolu s vyhotovenou fotodokumentací. V obdobný závěr ústí záznam Městské policie ze dne 19. 12. 2007, ze kterého vyplývá, že správní rozhodnutí bylo i tímto způsobem doručováno s tím, že stěžovatel odmítl zásilku převzít.

Stěžovatel namítal, že krajský soud měl zrušit žalobou napadené rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. bez jednání pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů. Tato námitka není důvodná. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána tehdy, pokud soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003 - 75, č. 133/2004 Sb. NSS), dále o takové rozhodnutí, z jehož odůvodnění není zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud konstatuje, že žádná ze shora takto specifikovaných skutečností způsobujících nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů nenastala, neboť v posuzované věci je z odůvodnění rozsudku krajského soudu zcela zřejmé, proč nepřisvědčil námitkám stěžovatele, z jakých právních úvah vycházel a proč se ztotožnil s právním názorem žalovaného. Skutečnost, že stěžovatel se závěry krajského soudu nesouhlasí, nezpůsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Krajský soud v rozsudku jednoznačně uvedl, z jakých skutečností zjištěných ze správního spisu vycházel. Uvedl, že si žalobce nevyzvedl oznámení o zahájení řízení o přestupku, správní orgán následně požádal o doručení orgán policie, žalobce se dostavil na Obvodní oddělení Policie dne 7. 9. 2009 a zásilku odmítl převzít a odmítl převzít i poučení, které bylo součástí doručení. Dále bylo zjištěno, že byl učiněn pokus o doručení rozhodnutí správního orgánu I. stupně hlídkou policie a stěžovatel odmítl tuto písemnost převzít. Obdobně tomu bylo při pokusu o doručení Městskou policií.

Jestliže krajský soud z uvedených skutkových zjištění uzavřel, že byly splněny podmínky pro ustanovení opatrovníka žalobci a že žalobce byl seznámen s rozhodnutím o přestupku, nelze tvrdit, že se krajský soud žalobními námitkami nezabýval. Naopak k žalobní námitce, že opatrovník podal odvolání pouze formálně bez řádného odůvodnění, krajský soud konstatoval, že opatrovník tím, že odvolání podal, nepostupoval formálně, ale učinil úkon hájící práva stěžovatele. To vše za situace, kdy stěžovatel se aktivně vyhýbal přebírání veškerých písemností. K žalobní námitce, že funkci opatrovníka nemůže vykonávat osoba, která má k účastníkovi negativní vztah, lze doplnit, že žalovaný měl vedle povinnosti rozhodnout o podaném odvolání rovněž povinnost rozhodnout o odvolání opatrovníka proti usnesení, kterým byl opatrovníkem ustanoven. Tak učinil rozhodnutím ze dne 21. 4. 2008, kde uvedl, proč má zato, že byly splněny podmínky pro ustanovení opatrovníka žalobci a proč je vhodnou osobou otec žalobce. V této souvislosti je třeba připomenout, že Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 5. 2009, čj. 4 Ads 147/2008 - 95 konstatoval, že *„účinky usnesení správního orgánu o ustanovení opatrovníka nastávají již okamžikem doručení tohoto usnesení opatrovníkovi, neboť jde o rozhodnutí předběžně vykonatelné (§ 74 odst. 1, § 76 odst. 5 a § 32 odst. 5 správního řádu z roku 2004). Ustanovený opatrovník je tedy povinen konat jako zástupce účastníka řízení již od okamžiku doručení usnesení o ustanovení opatrovníka, a to i tehdy, pokud se proti tomuto rozhodnutí posléze odvolal.“* Lze konstatovat, že na jedné straně ze správního spisu zřetelně vyplývá nekonstruktivní postoj stěžovatele směrem k případné realizaci svých procesních práv (opakované odmítání převzít doručovanou zásilku, neúčast při jednání) jevící znaky účelovosti, aby následně stěžovatel v soudním a zejména kasačním řízení presentoval svoji enormní snahu svá práva v řízení řádně hájit.

Stěžovatel namítal nesrozumitelnost postupu žalovaného, pokud bylo rozhodnuto o dvou odvoláních a příslušné části rozsudku krajského soudu, která se touto okolností zabývá. Rovněž tato námitka není důvodná. Jak již bylo uvedeno, ustanovený opatrovník podal proti rozhodnutí o přestupku ze dne 9. 11. 2007 odvolání. O tomto odvolání bylo rozhodnuto žalovaným dne 21. 4. 2008 tak, že odvolání bylo zamítnuto a napadené rozhodnutí potvrzeno. Jestliže následně žalobce podal další podání, které označil jako odvolání a které bylo správnímu orgánu doručeno dne 29. 5. 2008, postupoval žalovaný zcela správně, pokud o tomto podání rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 25. 1. 2009. Nešlo o „více rozhodnutí“ o více odvoláních či o domněnku dvou účastníků řízení, ale o realizaci zásady, že o každém procesním návrhu účastníka řízení musí být odpovídajícím způsobem rozhodnuto. Pokud tedy stěžovatel poté, kdy mu bylo zasláno na vědomí rozhodnutí o odvolání, které podal na jeho místě opatrovník, pak žalovaný postupoval zcela správně, pokud další následné odvolání proti v mezidobí již pravomocnému rozhodnutí považoval za nepřipustné a takto o něm rozhodl. Právě proto, že v pořadí druhé odvolání bylo shledáno nepřipustným, nemůže nastat stěžovatelem předjímaná existence dvou pravomocných správních rozhodnutí (patrně každé z nich by dle názoru stěžovatele mělo nabýt právní moci jiného dne).

Odůvodnění na straně 4 rozsudku krajského soudu je zcela srozumitelné. Stěžovatele upozorňuje na skutečnost, že proti rozhodnutí o odvolání ze dne 21. 4. 2008 nebyla podána v zákonné lhůtě žaloba, a pokud by měla být v této věci podaná žaloba chápána jako žaloba proti tomuto rozhodnutí, musela by být jako opožděná odmítnuta. Krajský soud se

rozhodně nevyjadřoval k tomu, že nebylo možné žalobu proti rozhodnutí ze dne 21. 4. 2008 podat. Pouze konstatoval, že pokud by tak stěžovatel učinil až po vydání rozhodnutí ze dne 25. 1. 2009, činil by tak opožděně. Lze jen doplnit, že z žádosti o doručení rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 30. 4. 2008, která je ve spise založena, vyplývá, že stěžovatel věděl o doručení rozhodnutí o odvolání opatrovníkovi. Přesto soudní žalobu v zákonné dvouměsíční lhůtě nepodal a ani v soudním řízení netvrdil, proč tak neučinil.

Lze jen konstatovat, že ve správním ani následně v soudním řízení není ponecháno účastníku řízení na jeho uvážení, kdy se případně rozhodne svá práva procesně chránit. Stejně tak není na něm, se kterým z více uplatněných opravných prostředků se subjektivně ztotožňuje a o kterém se domnívá, že nejlépe zajišťuje jeho práva, aby se následně domáhal věcného rozhodnutí právě o tomto opravném prostředku. Stěžovatel začal ve správním řízení aktivně vystupovat paradoxně až poté, kdy správní rozhodnutí nabylo právní moci. Do té doby směrem k řádnému a efektivnímu uplatňování svých práv rozhodně nepostupoval. Krajský soud stěžovateli nevytýkal, že napadl žalobou „to nesprávné rozhodnutí ze dvou možných“ a rozhodně nelze jeho odůvodnění interpretovat tak, že stěžovatel vlastně neměl žádnou možnost soudní ochrany.

Nejvyšší správní soud na základě výše uvedeného zhodnotil stížní námitky jako nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné jiné vady, k nimž by musel přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch, žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů příslušelo, náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 29. dubna 2010

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu